

POSTANOWIENIE

23 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 23 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej w P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w Warszawie z 2 marca 2023 r., XXVII Ca 2480/19,
wydanego w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w P.
przeciwko J. W.
o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia;**
- 2. oddala wniosek pozwanej J. W. o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

Powód Spółdzielnia Mieszkaniowa w P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 2 marca 2023 r.

Skarżący wskazał, że w sprawie nie było możliwe wniesienie skargi o wznowienie postępowania z uwagi na brak podstaw do złożenia skargi, a zaskarżony wyrok, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Powód podniósł, że Sąd Okręgowy - uznając, iż powództwo nie zostało udowodnione, zmienił wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo również co do kwoty 12 064,05 zł, co wywołało u powoda szkodę w wysokości 18 178,64 zł na którą składają się kwoty: 12 064,05 zł., 3 917 zł., 1 593,59 zł. i 604 zł. Prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z 2 marca 2023 r. spowodował zatem powstanie szkody. Powód, mimo wyroku Sądu Rejonowego, nie może dochodzić od pozwanej należnej kwoty a dodatkowo został w sposób nieuprawniony obciążony w wyroku Sądu drugiej instancji kosztami.

W odpowiedzi na skargę pozwana J. W. wniosła: o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, w razie jej przyjęcia o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono na podstawie art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Należy także zauważyć, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić (zob. postanowienie SN z 27 czerwca 2008 r., II CNP 58/08).

Według ustalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, spełnienie tego wymogu oznacza konieczność zamieszczenia w skardze wyodrębnionego wywodu prawnego, z uwzględnieniem katalogu możliwych środków prawnych służących wzruszaniu orzeczeń sądowych i powołaniem właściwych przepisów. Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie wyroku, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (zob. m.in. postanowienia

SN: z 18 kwietnia 2018 r., V CNP 49/17; z 29 lutego 2024 r., I CNP 22/23, i z 20 marca 2024 r., I CNP 107/23).

Takiego wyводу skarżący nie przedstawił.

Skarga powoda nie czyni także zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, że przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). W świetle utrwalonego orzecznictwa konieczne jest w tej mierze przeprowadzenie odrębnego wyводу przekonującego, że szkoda powstała, określającego jej rozmiar i czas powstania oraz postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem. Skarżący powinien przytoczyć wszelkie znane mu fakty dotyczące tych okoliczności, pozwalające na ocenę prawdopodobieństwa powstania szkody i koniecznego związku przyczynowego. Powinien także powołać dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (zob. np. postanowienia SN: z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16; z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, i z 28 listopada 2017 r., III CNP 19/17).

Należy także zauważyć, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem twierdzenie strony, że na skutek oddalenia powództwa doznała szkody w wysokości odpowiadającej dochodzonemu świadczeniu, nie czyni zadość wymaganiu uprawdopodobnienia, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Nieuwzględnienie powództwa nie może być zestawiane na równi z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości dochodzonego przez powoda roszczenia (zob. np. postanowienia SN: z 3 sierpnia 2018 r., IV CNP 18/18, i z 12 stycznia 2024 r.).

Podobnie stwierdzenie, że skarżący został obciążona kosztami procesu przez Sąd drugiej instancji, również nie służy spełnieniu wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż koszty procesu nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 i art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet jeżeli zostały już uiszczone przed wniesieniem skargi (zob. np. postanowienia SN: z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, i z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06).

W okolicznościach sprawy skarżący nie wykazał, że poniósł szkodę we wskazanej wysokości; załączone do skargi odpisy orzeczeń Sądów pierwszej i drugiej instancji nie stanowią bowiem wystarczającego uwiarygodnienia twierdzeń o wystąpieniu szkody (zob. postanowienie SN z 10 października 2024 r., I CNP 66/23).

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega zatem odrzuceniu w przypadku, gdy ten środek prawny nie spełnia któregośkolwiek z wymogów o charakterze konstrukcyjnym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.).

Oddalając wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania skargowego Sąd Najwyższy miał na względzie, że wniosek ten, zawarty w odpowiedzi na skargę, nie był powiązany z jej odrzuceniem (zob. *mutatis mutandis* postanowienie SN z 21 stycznia 2022 r., I CSK 36/22).

Maciej Kowalski

(a.z.)

r.g.